

Arrest

nr. 31 955 van 24 september 2009
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 juni 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat T. LENNERTZ verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Mosul. U zou uw ganse leven in Bagdad hebben gewoond. In 1983 zou u in Marokko zijn gehuwd met (H.K.), van Marokkaanse nationaliteit. Na de plechtigheid zouden jullie zijn teruggekeerd naar Irak, waar jullie sindsdien steeds zouden hebben gewoond. Met uw vrouw zou u nog kortstondig naar Marokko zijn teruggekeerd voor de geboorte van jullie kinderen.

U zou in januari 2005 Irak zijn ontvlucht en verklaarde zich vluchteling op 20 januari 2005. Uw echtgenote en kinderen zouden in Irak zijn achtergebleven. Op 9 juni 2006 weigerde het Commissariaat-generaal u de status van vluchteling. In deze beslissing werd de aandacht van de Minister getrokken op het feit dat de Commissaris-generaal het niet aangewezen vond om afgewezen Iraakse asielzoekers gedwongen terug te leiden naar Irak. Op 26 oktober 2007 werd u via een bijzondere procedure de status van subsidiaire bescherming toegekend.

U werd op 31 maart 2009 opgeroepen door het Commissariaat-generaal teneinde verduidelijking te verschaffen inzake enkele documenten die door uw echtgenote werden voorgelegd in het kader van de gezinsherenigingsprocedure.

B. Motivering

Dient te worden vastgesteld dat wat u betreft de status van subsidiair beschermde dient te worden ingetrokken. Ik steun mij in deze op het artikel 57/6 punt 7 van de Vreemdelingenwet, die stipuleert dat de Commissaris-generaal bevoegd is om de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling aan wie deze status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden of op grond van valse verklaringen.

Tijdens het recente gehoor op het Commissariaat-generaal is immers gebleken dat u over cruciale aspecten van uw eigen situatie en verleden niet de waarheid spreekt en bijgevolg bedrieglijke verklaringen aflegt inzake elementen die cruciaal zijn voor de beoordeling van uw nood aan bescherming.

Zo blijkt uit de in het kader van de gezinsherenigingsprocedure voorgelegde documenten dat u op 26 oktober 2004 een Irakees paspoort heeft ontvangen van de ambassade van Irak in Rabat (Marokko). Nochtans verklaarde u tijdens de asielprocedure uitdrukkelijk dat u voor het allerlaatst in Marokko was in het jaar 1990 of 1991 (CGVS 19/05/2006, p.3). Ook tijdens het gehoor van 31 maart 2009 stelt u uitdrukkelijk dat u voor het allerlaatst in Marokko was in 1991 (p.2), ter gelegenheid van de geboorte van uw zoon Bassim. Wanneer u er vervolgens mee geconfronteerd wordt dat u volgens de info waarover het Commissariaat-generaal beschikt nog recentelijk een Irakees paspoort in Marokko heeft gekregen, past u uw verklaringen drastisch aan en ontkent u wat u eerder (herhaaldelijk) had gezegd: plots luidt het dat u na 1991 toch nog geregeld naar Marokko bent gereisd (p.3). Het laatst zou u in 2001 in Marokko zijn geweest; nadien zou u nog een drietal jaar in Irak hebben geleefd alvorens in januari 2005 dit land te ontvluchten in de richting van België. Ook deze nieuwe versie van de feiten vormt evenwel nog steeds geen verklaring voor het feit dat u in augustus 2004 in Rabat een paspoort heeft opgehaald. Uit dit alles blijkt dat u de asielinstanties geen duidelijkheid wenst te verschaffen omtrent uw verblijfplaatsen in de laatste jaren.

In dit verband is het niet van belang ontdaan om op te merken dat op het document waarmee u in 1991 uw zoon Bassim inschreef in het Marokkaanse bevolkingsregister te lezen valt dat u op dat moment met uw echtgenote gedomicilieerd was in de stad Fez. Ook dit spreekt tegen dat u steeds in Irak zou hebben gewoond.

Ook op de vraag hoe het komt dat uw accent zeer Maghrebijns aandoet terwijl u beweert tot uw vertrek in 2005 in Irak te hebben gewoond, is uw antwoord opmerkelijk: u stelt dat dit te wijten is aan het feit dat u ondertussen het accent van de Marokkanen in Luik heeft overgenomen en dat u met een Marokkaanse bent getrouwd (p.4). Dat dit de enige redenen zijn die u kan aangeven voor het feit dat uw accent, zoals u zelf bevestigt, sterk is aangetast door de Maghrebijnse variant van het Arabisch, is merkwaardig. Dit doet dan ook, samen met de overige vaststellingen, vermoeden dat u reeds langer woonachtig was in het land van uw echtgenote.

Ook over de nationaliteit van uw echtgenote legt u zeer onduidelijke verklaringen af. U stelt dat uw echtgenote de Marokkaanse nationaliteit heeft en nooit enige andere nationaliteit heeft bezeten (p.5). Geconfronteerd met het feit dat u eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat uw vrouw Irakese is en later op het Commissariaat-generaal dat ze zowel Irakese als Marokkaanse is, heeft u geen enkel verweer. Dit doet vermoedens rijzen dat u doelbewust onware verklaringen aflegt over de nationaliteit(en) van uw echtgenote.

Wat de verblijfplaatsen van uw vrouw betreft dient bovendien te worden opgemerkt dat u nog in mei 2006 (CGVS p.3) verklaarde dat uw echtgenote zich in Irak bevond, terwijl in het dossier dat ze voorlegde in het kader van de gezinsherenigingsprocedure een Marokkaans identiteitsbewijs steekt dat een jaar eerder (17.05.2005) in Marokko werd afgeleverd. Ook dit is merkwaardig.

Er kan dan ook niet anders dan besloten worden dat u bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd en aflegt omtrent uw gezinsleden, uw verblijfssituatie de laatste jaren en uw band met Marokko. Bijgevolg dient de status van subsidiair beschermde te worden ingetrokken.

U legt een Iraaks nationaliteitsbewijs voor, afgeleverd door de Iraakse ambassade in Brussel op 14 februari 2009. Dit document bevestigt uw Iraakse nationaliteit, die hier niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet meen ik dat uw subsidiaire beschermingsstatus dient ingetrokken te worden."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Met betrekking tot zijn reispas doet hij gelden dat hij niet de mogelijkheid had om zich een reispas te laten uitreiken in Irak aangezien de oorlog alles had vernield. Daarom vroeg hij een Iraakse vriend om bij de Iraakse ambassade in Marokko voor hem een reispas te laten opmaken. Hij was bijgevolg niet persoonlijk in Rabat om zijn reispas af te halen.

Aangaande zijn domicilie stelt verzoeker dat hij zowel in Irak als in Marokko een domicilie had, waardoor hij aangemeld was in Fez.

Zijn accent wijt hij aan zijn verblijf sedert vier jaar in Luik, waar heel wat Marokkanen wonen. Aangezien hij uitsluitend met deze Marokkanen contact had is het volledig normaal dat hij hun accent overnam.

Wat betreft de nationaliteit van zijn echtgenote, betoogt verzoeker dat zij van geboorte Marokkaanse is en na het huwelijk zowel de Marokkaanse als de Iraakse nationaliteit had. Na 2003 zou de Iraakse nationaliteit van alle aangehuwde Irakezen zijn afgenomen, wat verklaart dat zij thans enkel de Marokkaanse nationaliteit bezit.

Verzoeker stelt betreffende de verblijfplaatsen van zijn echtgenote dat hij na zijn vlucht uit Irak gedurende vijf tot zes maanden geen contact met haar had, zodat hij niet wist dat zij in tussentijd Irak had verlaten om naar Marokko te gaan. Hij ging er dan ook ter goeder trouw vanuit dat zij nog in Irak verbleef.

Verzoeker voert aan dat uit het voormelde blijkt dat hij in geen geval informatie heeft achtergehouden en aan de overheid gedurende de hele procedure de volledige waarheid aangaande zijn verleden heeft verteld.

2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bewijslast rust voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, net zoals voor de vluchtelingenstatus, in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is, waarbij redelijkerwijze van hem verwacht kan worden dat hij aan de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan de waarheid vertelt. Verzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen en het is aan hem om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten aangaande zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute (artikel 4, eerste en tweede lid van richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004).

Wat betreft verzoekers paspoort van 2004, blijkt uit het administratief dossier dat hij het bestaan hiervan herhaaldelijk moedwillig verzwegen voor de asielinstanties. Uit het attest van de Iraakse ambassade te Rabat, Marokko, blijkt dat verzoeker een Iraaks paspoort bezit met nummer S0026574, afgeleverd in Rabat op 26 augustus 2004 (administratief dossier, stuk 3). In de vragenlijst, ingediend bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS), ontkende verzoeker nochtans uitdrukkelijk dat hij bij een consulaat of ambassade van zijn land van herkomst is ingeschreven. Tevens

ontkende hij reeds beroep te hebben gedaan op een consulaat of ambassade van zijn land van herkomst (administratief dossier, stuk 16, p.7, 11). Wanneer bij het CGVS aan verzoeker werd gevraagd of hij ooit een Iraaks paspoort had, maakte hij slechts melding van een oud paspoort, daterend van 1983. Hij gaf aan daarna nog één of twee reispassen te hebben gehad. Gevraagd of dit er waren van in de jaren negentig, antwoordde hij dat het van in 1985 was. Hij ontkende vervolgens uitdrukkelijk na 1985 ooit nog een Iraaks paspoort te hebben aangevraagd of verkregen. Wanneer hij ermee werd geconfronteerd dat hij drie maanden voor zijn vertrek naar België een paspoort kreeg in Rabat, antwoordde verzoeker: *"Dat is niet correct"*. Vervolgens werd hem nogmaals gevraagd of hij op 26 augustus 2004 een paspoort heeft gekregen op de Iraakse ambassade in Rabat, waarop verzoeker antwoordde: *"Kan niet"*. Aan het einde van het verhoor werd aan verzoeker gevraagd of hij nog zaken wenste toe te voegen. Verzoeker verklaarde: *"Toon me de reispas waarover u het had"*. Wanneer de interviewer antwoordde dat deze wellicht bij de Dienst Vreemdelingenzaken lag, stelde verzoeker nogmaals: *"Ik heb er geen gekregen"*. Vervolgens ontkende hij nogmaals uitdrukkelijk dat hij een paspoort aanvraag in Marokko op 26 augustus 2004 (administratief dossier, stuk 4, p.2-5).

Verzoeker heeft herhaaldelijk tegenstrijdige verklaringen afgelegd omtrent zijn verblijf en dat van zijn echtgenote in Marokko, voorafgaand aan zijn aankomst in België. Aanvankelijk verklaarde hij dat hij in 1984, het jaar van zijn huwelijk, ongeveer vier maanden in Marokko verbleef. Na het huwelijk zou hij jaarlijks één maand per jaar zijn teruggekeerd naar Marokko. De laatste maal dat hij in Marokko was zou in 1990 of 1991 geweest zijn. Ook zijn vrouw ging voor het laatst naar Marokko in 1990. Hij zou de laatste vijftien jaren, tot aan zijn vertrek, in Bagdad hebben gewoond en dit samen met zijn zus, vrouw en kinderen (administratief dossier, stuk 12, p.2-3).

Tijdens het volgende gehoor beweerde verzoeker dat hij naar Marokko was gegaan in 1983, toen hij trouwde. Daarna zou hij nog één keer naar Marokko zijn gegaan, in 1990. Verzoeker verklaarde spontaan dat hij aldus één of twee keer in Marokko is geweest. Tevens bevestigde hij nogmaals uitdrukkelijk dat hij voor het laatst in Marokko was in 1991. Even verder verklaarde hij dat zijn vrouw nog twee of drie keer naar Marokko ging, namelijk in 1988, in 1991 en misschien nog een derde keer. Hij gaf aan dat zij wellicht ook nog in 1995 naar Marokko ging en verklaarde vervolgens uitdrukkelijk dat zij na 1995 nooit meer naar Marokko ging. Verzoeker kwam hier echter onmiddellijk op terug en verklaarde dat zijn vrouw in 2005 met de kinderen naar Marokko ging. Dit zou de eerste maal geweest zijn sedert 1995. Opnieuw wijzigde verzoeker onmiddellijk zijn verklaring en beweerde hij dat zijn vrouw nog wel verschillende keren terug ging, doch dat hij niet precies wist wanneer (administratief dossier, stuk 4, p.2).

Verzoeker werd geconfronteerd met het feit dat hij volgens de informatie van het CGVS recent, na 2000, een Iraaks paspoort verkreeg in Marokko, waarop verzoeker plots aangaf dat hij nog naar Marokko was geweest. Hij ontkende dan uitdrukkelijk dat hij zou hebben gezegd dat hij voor het laatst in Marokko was in 1991 en beweerde dat hij drie of vier keer naar Marokko is geweest. Hij gaf aan dat hij na 2000 één keer naar Marokko zou zijn gegaan, meerbepaald in 2001 (ibid., p.3).

De bestreden beslissing motiveert met recht dat het feit dat verzoekers paspoort werd afgeleverd in Rabat op 26 augustus 2004 niet kan worden gerijmd met de voorgaande verklaringen. Bovendien kan zijn verklaring in het verzoekschrift, met name dat hij via een Iraakse vriend een paspoort aanvraag op de ambassade in Marokko, geenszins worden gerijmd met zijn eerdere verklaringen, aangezien hij, zoals reeds hoger werd aangegeven ontkende ooit beroep te hebben gedaan op een ambassade van zijn land van herkomst en hij tevens ontkende het kwestieuze paspoort te hebben aangevraagd of ontvangen. Verzoeker werd daarenboven reeds geconfronteerd met zijn leugenachtige verklaringen, waarbij hij de in het verzoekschrift vermelde uitleg nergens gaf. Derhalve kunnen zijn post factum beweringen in het verzoekschrift niet ernstig worden genomen, te meer daar hij deze niet staft aan de hand van enig begin van bewijs. Hij maakt geenszins aannemelijk dat het in Irak onmogelijk zou zijn geweest een paspoort te bekomen, noch dat de Iraakse ambassade in Rabat een paspoort op zijn naam zou uitreiken aan een vriend van hem.

Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het moment van zijn huwelijk in 1983 gedomicilieerd was in Fez en hij in het bezit was van een paspoort met nr. K381426 dat hem afgeleverd werd door de Iraakse ambassade te Bonn (Duitsland). Hij was tevens in Fez gedomicilieerd in 1991, wanneer zijn zoon werd geboren (stuk 3). Verzoeker legde met deze informatie strijdige verklaringen af, aangezien hij uitdrukkelijk verklaarde nooit in Marokko te hebben gewoond (administratief dossier, stuk 12, p.2), doch zijn hele leven in Bagdad te hebben gewoond (administratief

dossier, stuk 4, p.1). Verzoekers post factum bewering in het verzoekschrift dat hij een dubbel domicilie zou hebben gehad, kan niet worden aanvaard. Hij gaf dit nooit eerder aan en zijn verklaring nooit in Marokko te hebben gewoond is niet voor deze interpretatie vatbaar.

Verzoeker legde tevens verschillende malen tegenstrijdige verklaringen af omtrent de nationaliteit van zijn echtgenote. Aanvankelijk verklaarde hij dat zijn echtgenote de Iraakse nationaliteit heeft (administratief dossier, stuk 18, nr.13). In de vragenlijst en voor het CGVS gaf hij aan dat zij twee nationaliteiten heeft, namelijk zowel de Marokkaanse als de Iraakse (administratief dossier, stuk 12, p.3; stuk 16, p.2). In het daaropvolgende gehoor beweerde verzoeker aanvankelijk dat zijn vrouw de Marokkaanse nationaliteit heeft. Hij bevestigde uitdrukkelijk dat zij enkel de Marokkaanse nationaliteit heeft en in duidelijke bewoordingen werd aan verzoeker gevraagd: *“Heeft uw vrouw ooit een andere nationaliteit gehad dan de Marokkaanse?”*, hetgeen door verzoeker werd ontkend. Slechts na confrontatie met zijn eerder verklaringen, beweerde verzoeker dat zijn vrouw de Iraakse nationaliteit had, doch dat deze werd ingetrokken na de val van het regime. Hij hield tevens voor dat de nationaliteit toen werd afgenomen van alle Arabieren: Soedanezen, Palestijnen, Marokkanen,... (administratief dossier, stuk 4, p.1, 5). Verzoeker staft deze beweringen niet aan de hand van enig begin van bewijs. Hoe dan ook zijn zij tegenstrijdig met zijn eerdere verklaring dat zijn vrouw nooit een andere nationaliteit had. Verzoeker werd hierop overigens gewezen bij het CGVS en bleek hiervoor geen verklaring te hebben (ibid., p.5).

Uit de voormelde vaststellingen blijkt dat verzoeker verkoos om ten aanzien van de asielinstanties te persisteren in het afleggen van leugenachtige verklaringen omtrent zijn paspoort, de periode en status van zijn verblijf in Marokko, alsmede de verblijfsituatie van zijn echtgenote en haar nationaliteit. Dergelijk gedrag is in flagrante tegenspraak met de op hem rustende medewerkingsplicht. Ingevolge verzoekers ongeloofwaardige verklaringen is het onmogelijk te bepalen waar hij in de periode voor het asielverzoek in België zou hebben verbleven en in welke omstandigheden. Door zijn houding tijdens de opeenvolgende gehoren is zijn algehele geloofwaardigheid op ernstige wijze gehypothekeerd. De ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde levensloop en verblijfplaatsen is louter te wijten aan zijn persoonlijk gedrag. Daar de asielinstanties door zijn toedoen niet over de ware toedracht beschikken omtrent de voormelde essentiële elementen, kunnen zij geen onderzoek voeren naar enig reëel risico op ernstige schade in zijn hoofde. Verzoeker verkoos, ondanks dat hem bij aanvang van het gehoor bij het CGVS de mogelijkheid werd geboden om spontaan en eerlijk te vertellen waar hij de laatste twintig jaar heeft gewoond en verklaringen af te leggen omtrent zijn gezinsleden, te volharden in het afleggen van bedrieglijke verklaringen, niettegenstaande op hem de verplichting rustte om ten aanzien van de asielinstanties de juiste toedracht omtrent de voormelde elementen uit de doeken te doen.

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen inzake zijn verblijfplaatsen en verblijfstatus(sen). Te dezen dient te worden opgemerkt dat het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen het land van herkomst onontbeerlijk is om uit te sluiten dat verzoeker ingevolge een verblijf in een derde land aldaar een verblijfsrecht dan wel reeds een (vorm van een humanitaire) bescherming genoot.

De subsidiaire beschermingsstatus dient aan verzoeker te worden onzegd.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS